

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
6 У. 13831/10 (2009)
31.03.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Олге Ђуричић, председника већа, Љиљане Јевтић и Живане Ђукановић, чланова већа, са судским саветником Весном Оташевић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., против туженог Министарства финансија Републике Србије – Пореске управе – Регионалног центра Крагујевац, ради поништаја решења број 01-43303-1-00083/2009-3 од 23.10.2009.године, у предмету доприноса, у нејавној седници већа одржаној дана 31.03.2011.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиље, изјављена против решења Министарства финансија Републике Србије Пореске управе - Регионалног центра Крагујевац, Експозитуре Прибој број 00-433-2-00042-Р/2009-0 од 15.05.2009.године, којим се одбија захтев тужиље поднет дана 30.03.2009.године за повраћај више уплаћених средстава по основу пензијског и инвалидског осигурања и за накнаду штете због непримања пензије, као неоснован.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 17.12.2009.године, заведеној код тог суда под У.8789/09, тужиља оспорава законитост решења туженог органа и наводи да је била власник предузећа ОД “Б.Б.” све до 27.09.2004.године,

када је поднела захтев за брисање и ликвидацију наведеног предузећа. Такође, наводи да је излистала картицу пореског обвезника по свим основима и да је на пореском рачуну по основу доприноса за пензијско и инвалидско осигурање утврдила да је плаћен износ по основу доприноса и да је 27.09.2004.године од пореске управе потражила издавање уверења о плаћеним доприносима за ПИО са стањем уплате на дан стицања права на пензију, међутим, наводи да је порески орган избегавао издавање таквог уверења да би 26.12.2005.године издао уверење по којем је стање дуга тужиље по основу пензијског и инвалидског осигурања на дан 27.09.2004.године 26.868,56 динара са припадајућом затезном каматом. Тужиља наводи да је издато уверење спорно по више основа, да су у уверењу дати неистинити подаци и да исто третира као фалсификовану службену исправу. Истиче да јој је према наведеном уверењу вршена месечна обустава од пензије на име неуплаћеног доприноса за пензијско и инвалидско осигурање послодаваца-власника. Обустава је вршена од почетка 2006.године до краја октобра 2008.године, па је по основу доприноса за пензијско и инвалидско осигурање тужили од пензије обустављен износ од 87.776,86 динара. Тужиља сматра да се из картице Пореске управе Прибој може уочити да на дан отварања поступа ликвидација (27.09.2004.године) није имала дуга по основу неплаћених доприноса. Предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је преузео нерешен предмет Врховног суда Србије У.8789/09 од 01.01.2010.године, на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), члана 29. став 1. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08 и 104/09).

Након разматрања списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, као и по оцени и законитости оспореног решења у смислу одредбе члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" број 46/96), који се примењује на основу члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број 111/09), Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Према образложењу оспореног решења, тужени орган је, с обзиром на правилно и потупно утврђено чињенично стање, на које је примењен одговарајући

материјални пропис, без повреде правила поступка од утицаја на решење ове управне ствари, основано нашао оспореним решењем да решењем првостепеног органа од 15.05.2009.године, није повређен закон на штету тужиле. За овакву оцену тужени орган је дао разлоге које као довољне и у свему на закону засноване прихвата и овај суд.

Ово стога, што је у проведеном поступку првостепени орган утврдио да су тужили у периоду од 01.01.2002.године до 01.01.2005.године по коначним решењима за 2002. и 2003.годину и за период 01.01. до 27.09.2004.године, утврђене обавезе по основу доприноса за обавезно социјално осигурање у износу од укупно 182.000,33 динара што укључујући наплаћену камату чини укупан износ од 236.366,98 динара, док су у истом периоду и по истом основу извршене уплате у укупном износу од 188.646,53 динара, па је нашао да са стањем на дан 01.01.2005.године дуг тужиле износи 47.720,45 динара. Даље, првостепени орган је констатовао да је наведени износ утврђен на дан 26.12.2005.године са којим датумом је тужили издато уверење број 00-437-1-00304/2005-2, с тим што је у наведеном уверењу исказан сразмерни износ дуга - само по основу доприноса за пензијско и инвалидско осигурање и то у износу од 26.868,56 динара и камате у износу од 6.133,50 динара, док остатак представља дуг по основу доприноса за здравствено осигурање и допринос за случај незапослености. Такође, у поступку је утврђено да је на основу поменутог уверења тужила остварила право на пензију уз обуставу 1/3 пензије до коначног намирења дуга, имајући у виду да је надлежни орган од уплаћених средстава наплатио одређени износ, па је првостепени орган нашао да за разлику у износу од 38.597,15 динара треба извршити повраћај пореском обвезнику, тужили. Према образложењу оспореног решења, решењем првостепеног органа од 16.03.2009.године, дат је налог Управи за трезор, Филијали у Пријепољу, која је исти реализовала 31.03.2009.године, после чега се на рачуну доприноса за пензијско и инвалидско осигурање нису показали дугови тужили, ни претплате, па је стога првостепени орган одбио захтев тужиле сматрајући да је неоснован.

Код овако утврђеног чињеничног стања, и по схватању Управног суда, правилно је нашао првостепени орган да за прихватање тужилиног захтева за повраћај средстава по основу мање исплаћене пензије у износу од 215.650,00 динара нема основа, те да су правилно примењене одредабе члана 10. став 2. и члана 24. став 1. тачка 9. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" број 80/02...20/09). Стога је правилно тужени орган оспореним решењем

одбио као неосновану жалбу тужиле изјављену против решења првостепеног органа од 15.05.2009.године, при чему је правилно ценио све жалбене наводе.

Суд је ценио тужбене наводе, али налази да су исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер се њима не доводи у сумњу чињенично стање утврђено у управном поступку, нити се прилажу докази који би да су били цењени довели до другачије одлуке у овој управној ствари.

Са напред изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је, на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09) и члана 41. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 31.03.2011. године, 6 У. 13831/10 (2009)

Записничар
Весна Оташевић,с.р.

Председник већа-судија
Олга Ђуричић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ